

Společnost a květiny aneb zlatě září nejen slunce

Květy jako naše děti

Květiny nás provází celým životem. Dostáváme je k narozeninám, k projevení úcty, jako poděkování, ke svatbě, za naše úspěchy, jen tak pro radost a nakonec jsou nám na konci života pokládány na hrob. Rádi je nejen dostáváme, ale i dáváme a nebo sami pěstujeme. Jejich blízkost nám dodává sílu. Tvoří velkou část světa kolem nás.

Kdysi, když jsem byla malá a zrovna jsem na pár dní zůstávala u babičky s dědou, stýskalo se mi po mamince a se slzami v očích jsem objímala babičku, abych si maminku mohla alespoň představit. Babička mi poradila, abych myslela na něco hezkého a tím slzy rozpustila. Napadly mě květiny. Nedokázala jsem však zůstat u jedné konkrétní představy květin, hlavou mi běžely rozkvetlé louky, honosné pugéty, růže z babiččiny zahrady, slunečnicové pole a spousta dalších druhů krásných květin.

Začala jsem o květinách přemýšlet a došlo mi, že je máme kolem sebe téměř neustále, že jsou našimi nejlepšími kamarádkami. Bloumání o květinách samozřejmě zahrnovalo veškerý smutek a stesk, ale nechávalo ve mně pocit, že květiny jsou nám blíže, než si myslíme.

Rozhlédneme-li se třeba jen po pokoji, ve kterém se právě teď nacházíme, spatříme květiny. Většina domácností má poličky plné pokojových květin; vlastníme jistě nespočet předmětů nebo oblečení s květovanými vzory, a někteří mají ještě k tomu zahradu plnou dalších květů. Jsou nám neustále na blízku.

Já osobně mám ke květinám jakýsi mateřský vztah. V pokoji mám přes deset pokojovek o které se ráda starám a sleduji jejich růst a vývoj. Když se nějaké z nich nedaří, je mi z toho smutno a občas si i říkám, jestli jsem opravdu tak nemožná, že nedokážu udržet při životě ani pokojovku. S kamarádkou jsme si dělávaly vtípky, že když se dokážeme postarat o květiny, jsme připravené na to, se postarat o dítě a nic nás nepřekvapí. Braly jsme to samozřejmě s nadsázkou, naprostý nesmysl to však není a já sama se tím občas uklidňuji, když mám pochyby sama o sobě. Květiny jsou pro mě tedy i jakýmsi "safe place" jak se říká v angličtině - bezpečným místem.

Pro společnost květiny již dlouhodobě symbolizují ženskost a femininitu, což je jedním z nejběžnějších způsobů, jak je vnímáme. Jejich lehkost, jednoduchost, vůně a především vizuální krása jsou pro nás projevem ženskosti. Mnoho žen si, ač si to možná ani neuvědomuje, přeje být jako ony. S tímto se pojí i tradice, že květiny častěji dostávají ženy od mužů, než právě naopak. Což je na jednu stranu krásné, na druhou stranu mě to však trochu mrzí, protože si myslím, že není od věci, aby i muži dostávali květiny. Aby i jim byla připomínána jejich feminní část a dávána najevo láska.

Malé slunce

Kdybych si měla vybrat jednu, moji nejoblíbenější květinu, asi bych to nedokázala. Mám je ráda všechny. Některé pro mě však mají speciální význam. Slunečnice. V období mezi lety 2018 a 2019 bylo mezi lidmi mého věku poměrně dost populární oblékat se do žluté barvy a celkově se stylizovat do připodobnění slunečnic. V té době jsem tedy - a rozhodně nejen já - měla slunečnice nejraději ze všech květin.

Tuto preferenci později posílilo i zjištění, že jsou slunečnice symbolem pro pacienty s roztroušenou sklérozou, jednímž z nich je i moje maminka. Stejně jako právě ereskářům, připomíná mi slunečnice světlo a naději, že vše bude lepší, hezčí a sluníčkovější. Myslím si, že slunečnice jsou mezi květinami jakýmsi zlatým hřebem a že by měly být vidět častěji. Sama jsem slunečnici zasazovala na naší zahradě teď pokaždé, když kvete, cítím se o něco šťastnější. Je takovým mým osobním sluncem, které svítí na lepší zítřky.

Aby se nám v tom našem světě lépe žilo, měli bychom o naše květiny lépe pečovat. Naše péče a láska, kterou jim věnujeme se neztratí, vrátí se nám v plné síle a třeba nás okouzlí natolik, že se v příštím životě vrátíme jako jedna z nich. Jedna z našich osobních malých sluncí. Slunečnice.